

Nidkærhed for dit hus skal fortære mig!

Gary Wilkerson February 23, 2015

I Johannes Evangeliet kapitel 2 kom Jesus ind i templet med en handling, som markerede begyndelsen på hans offentlige tjeneste. (Det tidligere mirakel, som han gjorde i Kana, var ikke en offentlig handling.) Hvad der sker herefter, er temmelig dramatisk:

”Jødernes påske nærmede sig, og Jesus drog op til Jerusalem. På tempelpladsen så han dem, der solgte okser, får og duer, og dem, der sad og vekslede penge. Han lavede en pisk af reb og jog dem alle ud fra tempelpladsen, også fårene og okserne. Han spredte vekselernes mønter og væltede deres borde. Til dem, der solgte duer, sagde han: »Få det væk herfra! Brug ikke min faders hus som markedsplads!« Hans disciple kom i tanker om, at der står skrevet: »Nidkærhed for dit hus skal fortære mig.«” (Johs. 2, 13-17).

Det Jesus gør her, er mere end radikalt. Sig mig, hvis du ønskede at annoncere din tjeneste, ville du gå ind i en mega-kirke og begynde at vælte bordene og drive mennesker væk? Jesus gjorde mere end her, end bare at vise sin autoritet. Han demonstrerede, at han var i færd med at vende op og ned på alle ting.

Alt dette skete i jødernes påske. Når det var påske, skulle jødiske familier først slagte et lam, som et rituelt offer. De skulle dræne det for blod, og markere dørstolperne til deres hjem med blodet. Det var fordi, når dødens engel kom, og så blodet på dørstolperne, skulle han passere det hus. Det var et symbolsk ritual, hvor jøderne huskede hvordan Gud havde udfriet Israel fra Egypten, da han befriede dem fra slaveri.

Nu kommer Jesus på scenen som Guds Lam, hvis offer gav os befrielse fra syndens forbandelse. Johannes Døbereren var opmærksom på det. Han havde allerede sagt, ”Se det Guds Lam, som bærer verdens synd.” (Johs. 1, 29). På mindre end tre år kunne verden se Kristi fuldendte værk, da hele menneskehedens synd blev lagt på ham.

Gennem hele det Nye Testamente fortælles det, at Kristi frelserværk var fuldendt.

Jesu offer på korset var tilstrækkeligt for al tid. Hans frelsende, tilgivende, rensende kraft og sejr er tilgængelig for alle overalt, fra den mest overgivne troende til den mest forhærdede synder.

Selv da jeg var en ung dreng, forstod jeg mit behov for Kristi frelse. Jeg vidste også, at da jeg modtog Jesus, var hans offer på mine vegne fuldgyldigt. Det var en betydningsfuld oplevelse for mig. Men det varede ikke længe, før min vrede brød ud overfor en af mine søskende, som det så ofte sker blandt børn. Pludselig blev jeg klar over, at jeg behøvede Jesu rensende blod i mit liv igen. Jeg følte mig fuldstændig fortabt, og spekulerede på om min frelse var virkelig.

Til sidst lærte jeg, at jeg ikke alene havde behov for Kristi frelse, men at jeg dagligt havde behov for hans rensende kraft i mit liv. Ved den sidste nadver viste Jesus, at vi har det behov, da han tog et fad med vand og et håndklæde og begyndte at vaske sine disciples fødder. Peter funderede over denne symbolske handling og sagde, ”Herre, hvis du vasker mine fødder, vil du så også vaske mit hoved?” Jesus svarede, ”Peter, du vil blive frelst ved mit

blod. Men du lever stadig i en beskidt verden, og når du vandrer i den, vil du få støv på dine fødder. Du har brug for, at jeg vasker dine fødder, lige så meget som dit hjerte.”

Det er sandt, at Jesus har gjort os til nye skabninger, og har retfærdiggjort os én gang for alle. Men da vi befinder os i en mørk og ond verden, kan vi ikke undgå at blive påvirket af dens vrede, begær og hårdhed. Jesus siger til os, ligesom han sagde til Peter, ”Hvis dit liv skal leves til mit velbehag, så må jeg dagligt rense dig fra disse ting.”

Hvis vi skal vandre i hans hellighed, må vi erkende, at der er ting i vores liv, som Jesus ønsker skal fjernes. Da han drev vekselererne ud af templet, befriede han kirken for en vis ufølsomhed, som var kommet ind. Det var ikke så meget veksling af penge, som gjorde Jesus vred, den praksis havde stået på i årevis, for at gøre det nemmere for trofaste troende, som rejste langt for at komme til Jerusalem. Det der gjorde Jesus mere vred, var det fokus på handel, som overskyggede folkets passion for Gud. I deres hjerter var et bønnens hus blevet til en markedsplads.

Vore dages menighed kan nemt miste fokus på samme måde. Vi er Guds tempel på jorden. Guds Helligånd bor i vores legemer. Og der er nogle ting, som ikke hører hjemme i vores tempel, ting som kan overskygge vores passion for ham.

Men da Jesus begyndte denne omvæltning, væltede han mere end vekselerernes boder. Han væltede et helt religiøst system, som i århundrede havde været afhængig af dyreofringer for at behage Gud. Hermed angav Jesus, ”Jeres forhold til Faderen vil ikke længere være baseret på ofringer af får, geder og duer. Det vil være baseret på mit en-gang-for-alle offer for jer.”

Denne scene er analog med noget i vores tid. En masse forsamlinger i dag er fyldt med larm og aktivitet. De har mange programmer på plads, lige fra oversøiske missionsrejser til lokale tjenester til masser af mindre cellegrupper. Gudstjenesten kan have spændende scenebelysning, masser af lyd og fantastisk energi. Men nogle gange, midt i al denne aktivitet, mangler der noget i centrum af det hele: Jesus selv.

Jeg foreslår ikke, at vi fjerner bogsalget i kirkens forhal. Men uden at Kristus er fokus for vores aktiviteter, er vores menighed død. Uanset hvor hårdt vi arbejder på at gøre ting, som tjener og ærer hans navn, er ingen af vores ”ofre” i sig selv noget, som kan give ægte resultater i forhold til Guds rige. Udefra ser vores fællesskab måske rigtigt ud, men hvis vi ikke holder fokus på Jesus, vil vi blive en menighed af tørre ben.

Fra begyndelsen af Israels historie, var det meningen at ofringerne skulle være symbolske og sekundære.

Ifølge profeterne har Gud aldrig behøvet slagtofre fra dyr. ”Hvad skal jeg med jeres mange slagtofre? siger Herren. Bring ikke flere tomme afgrødeofre.” (Es. 1, 11 og 13). ”De bringer kærligheds ofre, de spiser kødet; men Herren tager ikke imod dem..” (Hoseas 8, 13). ”Jeg gav ikke jeres fædre befaling om brændofre og slagtofre, dengang jeg førte dem ud af Egypten.” (Jer. 7, 22).

Systemet med ofring af dyr, var aldrig Guds egentligt intention i forhold til at repræsentere hans forligelse med en syndig menneskehed. Ligesom monarkiet i Israel, var det et ufuldstændigt, uperfekt system, men Gud tillod det og brugte det symbolsk for at vise hen mod noget højere og bedre.

Han viste dette med Abraham. I oldtiden ofrede man dyr og endog børn for at formilde de vrede guder. Da Herren bad Abraham om at tage sin søn med op på bjerget og ofre ham på alteret, adlød Abraham uden at stille spørgsmål. Den reaktion synes vi er mærkelig, men det viser den rystende angst, som oldtidens mennesker havde for deres guder. Når deres gud talte, så sprang de af sted, ellers vankede der hungersnød eller pestangreb. Det var en lydighed baseret på frygt.

Men Abraham fornemmede, at hans Gud var anderledes. Og Gud var netop ved at vise, at han ikke var som Molok, som var den gud folk ofrede deres børn til. Da Abraham hævede kniven over Isak, stoppede Gud ham. Gud sørgede for en buk, som kunne ofres i stedet for. Han sagde til sin tjener – og til alle troende i alle tidsaldre – ”Jeg har ikke brug for, at du ofrer for mig. Jeg vil ofre for dig.” Gud vendte det hele om, præcis som Jesus gjorde det, da han trådte ind i templet.

Den 'markedspladsmentalitet', der er ved at infiltrere menigheden i dag, er den amerikanske forbrugerånd.

I vores kultur er der mange stemmer, som opfordrer os til at leve det gode liv. Dette koncept er blevet mange menneskers tilgang til menigheden. Idéen med det hele, for deres vedkommende, er, at Gud skal velsigne dem med alt hvad de ønsker sig i livet. Men det er ikke den måde Gud velsigner os på. Jo, han sørger for vores behov – men det hans navn, som skal være i fokus, ikke vores.

Da Jesus væltede bordene, råbte han, "Få det væk herfra!" (Johs. 2, 17). På samme måde skal vores templer i dag renses for alt, som tager pladsen fra hans retmæssige herredømme. Gud sendte Jesus for at fri os fra disse ting, og forberede en plads for de ting, han ønsker at fylde os med. Han ønsker, at vores tempel igen skal være et bønnens og troens hus og fyldt med hans riges sejr.

"Hans disciple kom i tanker om, at der står skrevet: »Nidkærlighed for dit hus skal fortære mig.» (Johs. 2, 17). Da Jesus drev alle vekselererne ud, fik disciplene en demonstration af, hvad passion for Gud vil sige. Jesu handlinger virker måske grove, men faktisk demonstrerede han Guds kærlige nåde.

I dag er der mange kristne som opfatter Guds nåde som noget, der undskylder dem, frem for at antænde dem. Men hensigten med nåde har aldrig været, at vi skulle blive apatiske. Tværtimod. Når Guds nåde kommer ind i vore liv, så antænder den os. Den gør os mere påpasselig, gør at vi ønsker et renere liv, at vi bliver mere ivrige efter at Helligånden skal gøre sit værk i os og gennem os.

Faktisk vækker nåden store følelser. Skriften siger, at da Jesu disciple så deres Herre i aktion, "huskede" de. Disse overgivne mænd havde glemt hvad nidkærlighed for Gud var. Nu, da Jesus drev vekselererne ud, blev deres hjerter rørt af erkendelsen. "Der er sådan, det er, at blive fortæret af kærlighed til Gud!"

Har du mistet din nidkærlighed? Har dagligdags kristendom og forbrug overtaget din passion for Jesus? Inviter ham i dag til at vælte bordene i dit hjerte. Må hans navn være ophøjet over alt i din tilbedelse, og vække stærke følelser. Og må han få dig til at huske den nidkærlighed, som fortærer dit hjerte og får dig til at tjene din mægtige og hellige Gud. Amen!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/52/>